

VENTA

30 exemplars 4 pesseta

Un número solt
5 céntims

ADMINISTRACIÓ

Carrer de Ponent, 1. 1.º
(Barró baix à la escala)

Surt à llum puntualment
tots los divendres.

SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA
Un trimestre 1 pesseta

EXTRANJERO
Un trimestre 2 pessetas

LAS SUSCRIPCIONES
se pagan per adelantat

Los pagos poden farse
en sellos de 15 céntims
ó en timbres
especiales para periódichs

PERIÓDICH POLÍTICH VERMELL

LA FIGUERETA FUSIONISTA

Tots s'afanyan ab anhel
per pescar creu ó medalla,
y es porque aquesta canalla
vol lluhir de noble 'l pel.

LA MANIFESTACIÓ REPUBLICANA

Atentment invitats pel Comitè federal d'aquesta ciutat, assistirem diumenge al Circo Equestre, ahont s'organisa la manifestació republicana en recort de la leixa del 17 de Febrer de 1873 en que fou proclamada la república espanyola.

L'acte fou veraderament notable, y per nosaltres tingué una nota altament consoladora: la condemnació de la política possibilista y l'allunyament d'aquell acte de tota representació del pastitxo castelari.

Per algo en los cartells se demanava als republicans de debó y s'excluis als farsants que en nom de la república apoyan a la monarquia. Los de la eterna benevolencia se dongueren sens dupte per aludits, ab molt bon acert, y no concorregueren a la manifestació de diumenje, ahont per fi deixá d'apareixe'l nom del gran renegat entre republicans.

La manifestació honrá 'ls noms de Pi y Margall, Zorrilla y Salmeron, y dedicá un recort a la bona memoria de Orensé, Joarizti, Calmó, Figueras y Rivero, anant en varias ben guardinades carretelles los cartelons que honravan a aquestos republicans.

La comitiva, que era numerosa, se dirigí per la Rambla y carrers de Fernando y Princesa cap a la estació de Saragossa, pera depositar las coronas que devian ésser enviadas als respectius cementiris ahont descansan los restos dels a qui anavan destinadas. Un cop allí se pronunciaron varios discursos, sent també la nota dominant de la combatre als falsos republicans.

Ja era hora de que 'ls partidaris de la República acabessin la benevolencia ab en Castelar, quan menos per no assemblarse ab ell a las benevolencias a la monarquia.

Ha fet de la gran familia republicana de Barcelona: quan un home fa nosa dintre una casa y té la barra de no volersen anar, se 'l treu. Aixó entenem que feren diumenje progressistas y federals ab lo partit castelari.

Nosaltres, que podrém ser tot lo que 's vulga menos hipocritas, aplaudim la manifestació de diumenje, tant a lo menos per lo que significa contra la monarquia com per haver tirat d'codillo lo joch immoral de la benevolencia monárquica a costelles de la República.

SOBRE LO DE TARRASA

Desde la publicació de nostre darrer número han cambiat notablement las circunstancias en dita ciutat.

Convensut lo caciquisme de que no podria vence ni la altivesa ni la constancia d'aquells obrers a quins las ideas de Justicia que sostenen donan alé interminable, pera lluytar a favor de la rabó, ha donat son bras a torce, buscant honrosa transacció.

No ha arribat encara la hora de donar detalls a nostres llegidors sobre com s'arreglará lo de Tarrasa. Basta per avuy que sapigan que s'está arreglant, y que 'ls obrers no han de consentir la més petita humillació, ja que ells han sigut los agraviats.

No podem ni devém dirhi res més per ara.

Divendres foren posats en llibertat los quatre obrers que descubriren a las autoritats de Tarrasa aquell del cabas dels petardos, y diumenje fou posat en llibertat un altre a qui sembla que també s'havia agafat per engallinada.

A las horas en que aquest número arribi a las mans de nostres llegidors, potser que ja tots los demás estigan lliures, y si no ho están no tardarán a estarho.

Qué dirán a aixó tots los diaris de Barcelona que han cremat encens al Gobernador dihent que per las qüestions dels petardos no s'havia agafat a ningú injustament.

A Tarrasa no s'tracta de saber qui calá un petardo, — diguerem nosaltres ja 'ls temps; — a Tarrasa llibran descomunel batalla lo caciquisme y 'ls obrers avançats d'aquella població, y los que tenen las riquesas y 'l poder a son servey agotan tots sos medis pera arribar al fi.

Los aconeximents que avuy allí s'desarrollan nos están donant la rabó, y ara més que may devém estar arma al bras y previnguts, que no perque 'l enemich vagi de reculada deixaria d'aprontarse si amengüés la constancia que induheix a solicitar pau honrosa, que avuy pot encara lograrse, perque 'ls obrers de Tarrasa

son tan valents en la lluyta com nobles en perdonar després de la batalla.

Y sempre que no s'tracti d'amararlos algun altre cabas com lo celebre dels petardos.

¡ELLA!

¡Ay! deixame suspirar. Cada vegada que hi penso... no ve, no puch menos de... anem al cas.

Ella era una nina ó ayua com vostés vulguin, si jo tingüés de ferli la celula, hi posaria: Estatura regular, ojos de cielo, boca de coral, cabellos de oro, voz angelical. — Señas particulares: la madè hermosa de todas las hijas de Eva, porque ho era, si senyora, ho era.

La vaig conèixer en un ball de Societat. Era de nit, no pluvia, pero estava nublado. En una sala d'una casa particular del carrer de Tostacantana, ab molt sentiment dels amos, cremavan dos ó tres dotzenas d'esplumets de tres raix y mitj lo pequet, colifocados en varias aranyas de cristall penjades del sostre, en tant que un tal D. Paquito, jove de bona casa, feya temegar un piano llogat y unes cuanques perilles se 'li hi cecavava 'l pianist del colli de la camera a copia de subar per volguer ballar a compás, tal com lo profesor Ortiz y la llej de Deu mana.

Varias mamas, modester tapadas en cadiras y sofás de distintas épocas y colors, dormian ó ho feyan veurer, perque aixis las sevassilles poguessen enrahonar ab més llibertat ab los joves que cansats de fer cabriolas, se 'n anavan a seure al costat d'ellas, tirante floretes y cambiantes miradas carregadas d'electricitat amorosa.

Lo saxo fort ja madó, vull dir, las aspirants a sogres, feyan rotllo apert, dihent mal del gubern y exaltant ideas monstruosas per quant pujessin los seus.

Jo, per aquell entons, ja era un jove del dia; vull dir que renegava devant de la mare, fumava devant del pare y era amo de la clau de l'escalera de casa. ¡Que 'm faltava! Res, es dir res, me faltava, segons jo crech, una propia, una sicota, flava, mossa, jemech, carinyo ó promesa, com vostés vulguin. Aixó 'm faltava y aixó vaig trovar aquella nit.

Tres balls ja 's pensava 'l pianista que havia tocat, quant mos vulla la distingir. ¡Oh! sentir que tocavan americana, treurer a ballar a l'Antonia (aixis se deya) acceptar, ferli tot ballant una declaració que havia llegit en una novel·la, dar-me un sí ab veu tremolosa y creurem l'home més felis de tots quants prenen café 'ls dies de festa, va ser joch de pocas taules.

Casi no cal dir que durant lo resto del ball no vaig deixar un sol instant y que al despedirme ja sabia hont habitava, que feya, que deixava de fer, y altres monedances de gran importancia per mi.

Aquella nit no vaig poguer dormir de cap manera: mil pensaments de totes formas y colors semblava que en mi cap jugavan a pilota, estava inquiet, agitat, frenetic, commogut, impacient y... altres cosas per 'l latí, y tot per ella, si senyora, per ella.

Per fi se feu dia, y després del dia vingué altre cop la nit, com es natural. Las onze se despenjavan del demant los pochs rellotges publichs que anavan be, quant no poguésse aguantar més, vaig despenjar la guitarra d'una edat bastant respectable, y sense fer cas del grito que 's deixava sentir y de la mala cara que feyan los nívols que adornavan lo nostre dels carrers, em 'n vaig tot decidit a fer una arengada al peu de la finestra d'ella, tal com li havia promés la nit anterior.

A despit de la distancia que hi ha del carrer dels Ases (hont habitava jo) a l'última torreta del vehi poblet de Vallcarlos (hont habitava ella) empregat tal caminata sense altres municions que mitja pacatilla de tabaco de sis y mitj y dos ons del dia en la butxaca dels pantalons, per veurer si me valia necessitat d'ells.

Al cap de cinch quartes d'hora de caminar vaig arribar al peu de sa casa. Sí, no podia equivocar-me, casa aixada en mitj de un camp de pastanagas, tres balcones en la fatxada, duas finestras a la dreta, rotllo de ferro, perlassona verda, dos para-raios, torrada alta y... las anyas eran las matixas que 'l'ella m'havia donat tot ballant y a cau d'orella. He no vaig duptar mes... cap a la segona finestra de la dreta, trempo la guitarra 'm hech un ou dels dos que portava, y sens calcular qu'era de mitj al pich de l'ívern:

«Un gay mallé d'un jove de promesas»

Per tres vegades consecutivas sorti de me gorja la can, só que comensava ab aquest descalçavó, sens que la finestra s'obria. Cinch minuts d'espera. Me hech l'unic ou que 'm quedava y altre vegada serón a fer grinyolar la guitarra y canto per duas vegadas. Meix un Joo jo tot sol, molt conegut y tant còntre 's trovaries de carreó. Acabo, y... la finestra sí por casar, no s'obria, ni tant sols s'hi veia llum.

—Carabó, —vaja di-cente dents, —ma estimada dorm molt fort; tornem-hi altra vegada!

Me boca torna a dar pas a infinitas de cançons amorosas durant una hora, y... res, es dir res, molt. Lo vent aumentava, jo ja havia estornudat vent vegades, me veu semblava un só de regadors, hasta tal punt que las granotas d'un safreig vobí, presentime per un colejo escaraban mon cant, en tant que las branques de tots los arbres del voltent, se movavan de mitj a totjar per las torsions que feyan desde sos lloch, y 'l vent tot divertisse ab los faldons de mon tronat japor, aixlava com a estáis presentenciant la representació d'una ópera dolenta.

Al véurem escarmit de tal modo, no vaig poder aguantar tanta més. Determinat a troicar a la porta de entrada de la torre, y dirne quatre de frescas al primer qu'és presenté, dono volta al edifici y ¡horror!

Un lletreó que jo no havia vist la primera vegada de passar per allí, pensava d'una ferros del baló del mitj y feya ab totes las lletres per dar-me a comprendre la enarronada de que havia sigut víctima.

¡Horror!

LI. MILLÉ.

¡VISCA LA PAU!

Humanitat, ma estimada ab quin amor m' alimentas; que afecte pur per tu sento probant be lo molt que m'plau, oute avuy a tota Europa, a tot lo planeta terra clamant ab veu de guerra: cridar fort ¡visca la Pau!

Tota nació, tota idea terra avuy punta rancorosa y, d'aquelles crida preuhoosa, junts arbolan ja penó.

Quans en amista, conserci ab tots los seus semblans viuben, que 's un crim la guerra, diuben, y a fe que 's sobre veud.

¡Perqué arrancar a una mare lo fillet que la sustenta! ¡Perqué vicia llyta sagregata entre fills, pares, germanes!

¡Perqué en los brassos lliencorros d'aquest crudel sacrifici posat sols per benefici de nostres eterna tirans!

¡Nos concebi, aca, Natura per nuistament odiarnos! ¡Potser pera destruosarnos en aquest mon son vinguts!

Y apres de crua batalla que es sols de renens objecte, m'erelixerán més efecte los vencedors que 's vençuts!

¡Oh! casa ja esta barbarie que a tanta aera pren la existencia: clamem tots ab insistencia que no prevalxi, no,

aquest medi sanguinari, esta costúm envellida, Val molt més d'un hom la vida que la més xica ambició.

Humanitat: reb atente ma veu en tin dies nascuda; crida que vinga en la ajuda tot só de car noble y bravu;

y ab veu potent que resoni per la més oculta aera, crida sempre ¡visca la Guerra! clama fort epíoca la Pau!

A. TOLRA.

CARTAS DE FORA

Villar de Dalt lo 12 Febrer 1886.

Apreciat company en Lluçifer: Lo dimars de la setmana passada los escarbits negres sortiren tots de la carbonera.

Lo dia citat morí, després de llarga malaltia, y li del conseqüent lliure-pensador Ventura Tarafa, y mentre la comissió del grupo estava fent tots los treballs necessaris per l'enterró civil, li dich que s'hauria divertit, Sr. Director, si hagués vist los moviments dels clerics ruchs que entravan y sortian de la casa del seu Deu y feut visites a la autoritat pera que impedia de ferho civillment.

Las Aicas de casa Maria y totas las ratas y ratolins de sagristia recorrien los carrers de la vila, y quant trobaven alguna ciutadé conegut per lliure-pensador feyan mit ganoytes y extravagancias com a lo dimoni se les engudí.

Lo dia següent se feu l'enterró civil, a pesar de la gran oposició clerical-carcada ab regular concurrencia, que no pogué ser més numerosa per ser dia de treball.

Disposi de S. S.

I. V. y C.

27

Sarriá 13 Febrer 1886.

Molt senyor meu: En aquest poble se celebra cada any lo dia de Santa Eularia una funció en la iglesia ab gran pompa, acabant després en sortir una professió de la mateixa pera acompanyar un Sant Cristó al desert de Sabarx, ay, de Sarriá, pero aquest any los ha sortit malament, puig la professió que la constituhien cosa de una dotzena de capellans, f'ajustaments, músicas, serenos, banderas, pendons, portants y altre requinquilla, al ser a mitx cami se va veure apedregada pels nívols que posar la tal professió no 's va fer cap gracia. Una forta granisada que va durar una hora los va fer amagar a corre curta a la casa més próxima, puig los assistants, que anevan tots ab la clasca descuberta, no 's donava cap mica de gust.

La gent que la seguia al detrás y fins los escolians van deixar de buscar atipuch, com volguent dir, estí tenu mal-de-caps passeuella.

Per la nit veig tenir lo gust d' assistir al llum, vol dir lleu a l'horó, és igual; que una quants ciutadans venen a celebrar en los salons del «Café del Niglo» de dit pobl, per commemorar la festa del dia avants.

Los comensals, que eran en bon número y deja homes més distingits de Serrà, entre joves y veils, tranquils y sigurs, varen donar probas de que en aquest pobl regna l'esperit republicà.

Alguna varen presentar-se ab barretinas vermellas i ulls de gorro frigs y ab lo foll del calendari del dia 11 de Febrer clavats al davant; brindant ab entusiasme y ab lo lema de llibertat, fraternitat... y pollestra rostit.

Queda de votó S. S. Q. B. S. M.

J. S.

UNA VENTURA DESVENTURADA

Una nit de blanca lluna y d' un cel ben estrellat, un jove molt simpàtic ab sa capa molt tapat, cap a un castell se 'n anava; y tal era 'l seu afany per arribarhi ben prompte, que corria com un llamp.

Per fi arribà al castell, va donar tres cops de mans, i ego sols li va respondre, al castell tot era pau.

Ell, s' esperà un bon ratet avants de tornà a picar, mes, veyent que tot callava, altre cop feu la senyal.

Aquesta va fer com l' altra, ningú, ningú contesta, més ell... va darre tres més que 's perdiren per l' oyar.

—Potè dormi la meua ayima,— pensava 'l jove galan.

—Potè no hi es, potè son pare, que 's un grandíssim truán, nostre amor ha descobert... mes no, no potè... ca... ca... ella m' ha promès que hi fora y quan promet, cumplir sap.

Deu dormir... es lo més fàcil... si altre cop fes la senyal! Però no: temprerà ma lira y ab un tò d' amorat, cantaré aquella bonicha versos que a n' ella li agrada tant.

¡Potè aixís, ma bella nina, de un son despertat!

Y desent un gros farsell, que portava sota 'l bras, va treure's ell una lira que comensà templejar.

Tan bon punt fou ahnada, una versos ó hi va cantar, sols sentirhi feya llàstima, no feya més que plorar.

No havia acabat encara quan s' obri un gran finestral y una sombra tota blanca, va fer un crit de aygua val!

—¡Ay!—va crida 'l de sota, tapante ben prompte 'l nas.

¡Miserable! 'm hem de veure! Ja t' ho explicaré demà.

Y ab la que entre las cemas s' entornà tot amarat.

¡Ab una frotor que feya!... que no era pas d' aygua naf.

PICCO ABAN Y C.

Després d' escrit l' article sobre lo de Tarrasa havem rebut la noticia de que dimars a la nit foren posats en llibertat lo resto dels obrers presos ab la escusa del petardo.

Havente destinat una vetllada per dimecres a la nit en celebració de tal aconteixement é invitante a ella a nostre Director, en los moments d' escriure aquest solt s' está disposant pera passar a Tarrasa, y demà a primera hora tornar pera en una última hora donar a nostres llegidors una idea del entusiasme que no podrà avuy per menos de regnar en aquella tan pacífica com esforçada ciutat en l' assumpto dels obrers presos injustament.

Ab aixó, fins a la última hora.

Los exposicionistas barcelonins están donats al diable.

En lloch d' aquell diluvi de creus, medallas, bandes, titols nobiliaris y demés quincalla real que esperavan pel sant del rey, ara s' troban que tot just en Sagasia los fa la figureta ab alguna trifulla d' honor que casi no val la pena de posarse de punyetes y obrir la boca.

No obstant, es tant l' afan d' ennobir-se de

certs subjectes encara que siga comprant la noblesa als encants, que seguixin la castella d' en Sagasia com un gos al amo pera veure si poden atrapar encar que no sia més que alguna cinta pera ferla servir de lligacama.

A tal id ea obeheix la caricatura que avuy publicuem.

EP

Ja s' va aclarint lo de la mort del príncep Rodolf.

Diu un periódich:

Lo autèntic respectu de la muerte del príncep Rodolfo de Austria es lo siguiente: El día de Enero último fué con la baronesa Maria Veresce y amigos a Hoya, a Coburgo y a Meyerlin. El miércoles por la mañana el príncipe Rodolfo mató a la baronesa de un tiro de revólver, disparándole luego a sí mismo dicha arma, siendo hallado cadáver sobre la colcha del mismo lecho en que yacía muerta la baronesa.

De primer boig. Ara homicida y suicida. ¿Serà també per ferli favor?

Mes recuquem. Si los cert aixó no seria homicida, sino... donicida.

Y en materia de donas casi tota la gentussa real s' ha donat sempre carta blanca.

Si no ha trobat algun pare ó marit que l' hagi ennegrit.

O enrogida.

EP

A Roma hi ha hagut varios dias de saragata motivada per la fam que pateixen los súbdits de Umberto I.

La policia y la tropa s' han cuydat de donar pa al poble, carregant sobre 'ls famolenchs.

Poden consolar-se 'ls italians pensant ab los milions que va gastar la monarquia de son país pera obsequiar al emperador d' Alemanias.

EP

Vintidós dipvtans han depositat demunt de la taula presidencial del Congrès una proposició d' acusació contra un ex-president del Consell de ministres.

No s' alegrin. Aixó no passa a Espanya, sino a Bucarest, capital de Rumania.

Y no obstant, ja es segur que tempoch allí prosperarà la acusació, per forta y ben fundada que siga.

Los gobernants de tot arreu fan com los llops, que ells ab ells no s' mossegan.

Y com los gats, que sempre cauhen de potas.

EP

Haviam dit que a Valencia y a las oficinas de Hisenda havia saltat una irregularitat de cinch mil duros.

¡Mentida com una casa! Es precis fer justicia als irregularisadors.

La operació ha sigut de vinticinch mil duros. ¡Ja deya jo que per tan poca cosa s' fessin tals accions!

Bona está la casta irregularisadora per anarsen ab miserias de cinch mil duros! Hasta haurien merescut que 'ls agafessin.

Queda, donchs, rectificada la noticia.

EP

Deya un periódich l' setmana passada:

Se assure que dentro pocos dias irá a Tarrasa el señor Gobernador Civil de la provincia, con el objeto de que cese definitivamente, el antagonismo entre fabricantes y obreros de aquella importante ciudad.

Ja la temps que haviam dit nosaltres que a Tarrasa no s' tractava d' un petardo.

Avuy venen ja a donarnos la rahó 'ls demés periódichs, confessant que aquella situació fou provocada per «un antagonisme entre 'l capital y 'l treball.»

Haverho vist aixís desde un principi y s' haurien estalviat de dir y fer més de quatre ridiculesses.

EP

Ja va sent lo qüento de may acabar lo de las reformas militares.

Després d' un parell d' anys de soroll, un parell de mesos d' angunias y un parell de setmanas de rahons, ara s' van discutint a las Cortes ab tal patxorra y tanta porreria, que no sembla sino que a Espanya no més nos hem de cuydar dels militars y pensar tan sols en las cosas que al militars fan referencia.

Si las instituciones no s' aguantessin per la punta de la militarura, no succehiria lo d' avuy.

¡Voleu acabar ab tot aixó! Donchs qui vulgui soldats que agafi 'l fusell y se 'n fassi.

Tanta xarrasqueria ja comensa... ¡qué comensa!... ja acaba de fer fàstich.

EP

Per tot arreu d' Espanya s' ha celebrat l' ani-

versari del 11 de Febrer de 1873 en que proclamà la República Espanyola.

Los possibilistas també l' han celebrat en varios punts.

Està vist que aquestos senyors encara no son capassos de sentir remordiments.

EP

Un tal Sr. Manteca, diputat valencià, ha portat una carta al Sr. Sagasta adherinte a sa política, firmada per tres regidors possibilistas de Valencia.

La benevolencia monárquica va tornante ministerial.

Y 'ls deixebles castelarins ja comensan a passar la mà per la cara al mateix mestre.

EP

Llegeixo en un telegrama de Madrid:

«En vista pública del acta de Enaguera, el Sr. Teator, candidato que aparece derrotado, ha pedido la nulidad de la elección en un extenso discurso, resumiendo tal cúmulo de ilegalidades, que, a pesar de la historia de las elecciones de España, jamás se habían oido atropellos tan escandalosos.»

Y sent ja costum inveterada aquest modo de fer elecció, que s' encaparrí qui vulgui demanant lo sufragi universal.

Lo que aquí s' tindria de demanar, es que se abolís lo votar y 'l Govern ho fes tot.

Al menos aixís se farian las cosas ab franquess.

EP

Dihuen de Madrid que la qüestion personal entre 'ls senyors Martos y Canalejas portará prompte una divisió a la majoria del Congrès.

¡Qué dihuen, que aixís es fer política personal y no d' ideas!

Deixint-se de personas ni d' ideas.

Aixó es senzillament fer política.

Y 'l demés son romansos.

EP

Diu un periódich de Valencia que en aquella capital hi han hagut governadors

que negabhan la consignación que les abonaban los garitos; saqueaban, ó poco menos, los talleres de los presidios; y hasta se llevaban el día de la casanilla la calderilla recaudada en la sección de higiene.

D' aixó s' extranya: Grops d' aquests fusta n' hi ha hagut per tot arreu.

No es sino que aquesta cansó no s' ha pogut may cantar en present.

Perque surt l' empresari a tancar la porta. Y no vol ilusiones personals.

Que ho diguin sino gaditans y barcelonins ab lo célebre Zabalza.

EP

Ara surten alguns periódichs, monárquichs per més senyas, dihent que no es d' extranyar lo suicidi,—ó lo que siga,—del príncep Rodolf, per quan en aquella familia hi ha abundat los etacats de bojeria.

Jo t' reflich del monarquisme dels tals periódichs! y han deixat anar tal empolladna sense tindre en compte que la actual reyna regent d' Espanya es de la familia del suposat boig!

Si han de valer tals encònchs pels prínceps morts adults, aviat tindrem de portar los reys vius als manicomis.

EP

Un esquitx d' autoritat que actava de idem en nom del Gobernador de la provincia, va disoldre, 'l dia 11 de Febrer, una reunió del Casino republicà de Madrid per haver sentit ¡viva la República! y ¡viva la Revolució! sense que ningú dels demés que estavan presents hagues sin pogut oir tals paraulas.

Portat l' assumpto a las Cortes, lo Govern s' ha atés a veritat oficial, es a dir, al parte que 'l esquitx d' ordeno y mando ha passat al Gobernador, y ben disolta ha quedat la reunió en l' estricte sentit gubernamental.

Jo no estranyo que 'l delegat del Sr. Gobernador sentís lo que ningú més pogué sentir.

Quan certs tipos exerceixen d' autoritat se 'ls posan unas orellas mooolit llargas.

Y multiplican tots los sonidos.

EP

Una numerosa reunió d' encopetada gent de la classe mitja y aristocrática del diner, tingué lloch dissapte a la nit en los salons del Foment de la Producció Espanyola, al objecte de tractar de que l' Estat pagui 'l déficit de la Exposició Universal de Barcelona.

Presentada una proposició encaminada a averiguar quin déficit ha resultat, hi hagué la de

Sant Quintí per part dels marquessistes olerdats y al fi s' desaprova, acordant lo nomenbrament d' una comissió pera que toqués lo violón al compás de la alcaldia y ab música de la Casa gran.

¡Ah! no tot fou gent d'upa. Hi feya de compara una delegació del Ateneu Obrer d' aquesta ciutat.

¡Algun proletari ab pretensions d' ilustre!

Torna nostre enmarquesat alcalde a preparar de fort y de ferm l' assumpte de la agregació dels pobles del pla de Barcelona a la capital.

Pero senyor marquès, ¡quin profit n' hem de treure! los barcelonins de que s' escanyin a nous impostos unas quantas mils families més!

Al bandarria empleat de correus que s' barrotja algun dels exemplars de La TRAMONTANA que van a Prats de Lluçanés, tenim que dirli que si l' demana a nostra Administració n' hi donarem tants com vulgui d' arròs a fi de que no toqui los dels altres.

¡Ho té entès? A veure, donchs, si s' esmarà.

EPIGRAMAS

Es tan net mossen Ballans, que floga criada ab lo tracte de que li farà desampar dos vegades la setmana.

Un músich que s' diu Codina deya tot present café, que voldria se fusté per fer corra a barrina; y respongué un seu amic, que s' lo fusté de can Ponas: —Jo voldria ser músich per sonar moltes estonas.

Toni Borrà

Mossen Palla, de Sant Andreu, las emprengué l'altre dia ab un parell de minyons perque al mitj del carrer s' embrutaren de boquilla ab aquell Senyor que diuen que está molt alt.

Pero mossen Palla, si tan smunt no pot arribarhi la bruticia, detalls estar.

Y si creu que Son Senyor queda brut, ¡no es millor agafarlo y rentarlo que anar movent rahons per aquestos mons de... Ell!

Si, si; ja pots xiular si mossen Palla no vol beure.

A Girona uns aprenents de bitze han fet la patota als sants que tenian de guardar, y 'ls han deixat com contribuent en mans de fusionista de conservador, es a dir, en pel, o millor dit, en fusta, anantse ab las alhajas dels sants y 'ls diners de las ánimas.

La autoritat no ha esperat saldar comptes al cel, sino que 'ls ha enviat agents darrera que, secundats per la policia francesa, los han engarjolat a Fransa.

Si 'l miracle no l' arriba a fer la policia, lo que es los sants se deixaren robar com qualsevolga ciutadà, herete y tot.

Mossen Pau dels Matxos, ruch negre de Fullella, té la costum de donar candeletes a sos feligresos per la Candelera, que prou caras las fa pagar en altres cosas.

Donchs aquest any li faltaren candelas y va repartir... ¡qué dirian! /betas d' espardanya? no senyor, va repartir... cops de puny, que li sortian més barato.

Ah, per prudencia, no 'n donava més que a la quitxalla.

¡Ah valent!

Nos pregunta un feligrés de Roda qué es lo que deuen anar a fer a Vich mossen Pere y la seva major dona, guapota com pocas n' hi ha-gin, y quantes mesos deurá durar la ausencia.

¡Ah pillet de feligrés!

Si tu estás maliciant la cosa, ¡qué dimontri vols que jo t' hi afegeixi!

De segur que van a passar lo rosari, y ab uns grams quan ous de gallina.

¡Vriat!

Las autoridades de Lisboa han fet empaperar a una certa germana dels cunyats de Cristo per haverla trobat a altas horas de la nit arregliant los seus assumptos ab un reverent ab més forsa que un toro navarro.

Censuro que s' fiquin ab la monja las autoritats portuguesas.

Si ells ab ells los dedicats a la religió buscan la gloria ¡qué n' han de fer los pecadors! Mentres Deu no reclami...

EPIGRAMAS

Per entrá al temple un ructor dos quartets feya pagar, fins que un dia va exclamar un tipo ple de futur:

—Vaja, aixó es un desatino. —¡Que es un desatino dirho! —Aquí es la casa de Deu: —Cert, mes jo soch l' inquilino.

J. T. ANOUILA

—¡Qué tal lo fill d' en Talar —Mira, noy, ahí t' vaig veure y m' va dir que va comprar un bitlet.

—Y no va treure! —¡Si va treure!... l' esmorzar.

D. BARRINA

—Estich molt mal, Baldomero, no gasto salut ni humor. —Al contrari, si no ho gastes encara ho deus tenir tot.

Varias pagenas estavan aquest dia en discussió, y totas allí explicaven lo que de veure acabaven en la nostra Exposició. L' una deya:—A mi las ferres es lo que més m' ha agradat; l' altre t' pont de las palmeras, la Roseta las carrerax, los toros le Montserrat. —Lo que está més be del mon (digué una valenta moxa) en lo passeig de Colon un que encanya allí a tothom un que sardina molt grossa.

TARQUER.

ULTIMA HORA

SOBRE LO DE TARRASA

Impossible es descriure l' entusiasme que regná en la vetllada improvisada lo dimecres a la nit en l' Ateneu Obrer de Tarrasa en celebració d' haver obtingut la llibertat tots los socis d' aquella corporació.

Ab una concurrencia de prop de dos mil personas, doble o triple de las que podiam cabre en la gran sala del Ateneu, obri la sessió nostre Director felicitant als obrers de Tarrasa per la victoria obtinguda contra l' capital, ja que no s' tractava allí d' un petardo, sino d' anular a la classe obrera.

Los companys Cuadrado y Torrents, de Barcelona, junt ab alguns dels que foren presos, s' explicaren també en igual sentit, felicitant als noys tarrasencs perque ab son revolucionarisme cantant la canço de la Caixa dels morts havian vingut a donar més prompte satisfactoria solució al conflicte.

S' aixecá per últim lo Sr. Salas Anton, advocat defensor dels deu primers obrers presos, lo qui en sentidas paraulas recomenó que persistissen los obrers de Tarrasa en lo camí del be que havian emprés, segurs de que fentho aixis se conquistarian las simpatias de tothom, com ja havia succehit a Tarrasa que, sense distinció de partits ni d' escolas, tota la població s' havia posat de part seva.

Unánimes explosions d' entusiasme aculliren tots los discursos, acabantse la improvisada festa més tart de las dotze de la nit sense cansanci de ningú, a pesar de tindres de llevar lo endemà tots los presents a las cinch de matnada.

Tots los presos han sigut posats en llibertat sens cap classe de fiança.

Estiguem ara a la mira de com se complirà lo demés del arreglo, perque la nostra missió de periodistas y d' obrers dista molt d' haver acabat en la qüestió de Tarrasa.

XARADA

A MÓN AMICH MARI ROSÉS Animal que molt s' estima es prima; té tot home religió la dor; rio de Catalunya n' es lo treu.

Y si encara, amich Rosés, acertarlo no has pogut, un ofici conegut es la prima, dor y treu.

JOAQUIM SARRI

CONVERSA

—En tu penso dia y nit y per tu... —Calla mocós. —Mercé m' troassej la pit —Pero no sabs fastigós que jo tulli a qui havem dit?

J. M. BARRIS

GEROLÍFICH

MARS VIIIIM RA OOO

ANTONI DEL CORRAL

SOLUCIONS

A LAS GABONIAS DEL MÓNDO PASSEY

XARADA: PAS-LE-NA-GE. GEROLÍFICH: Com més iguals las creus més diferents diferents los Deus.

Revelacio: Tipografia LA ACADEMIA, Ronda de la Unióvitall, 6

LA GABIA!

RATA TERCER

PERE MARTI, de Balaguer;

aquest senyor s' ha menjat 18 pessetas de TRAMONTANAS y 'ns ha fet gastar alguns quartos en lletres que no ha pagat. Queda exhibit a la Gabia d' honor, y aném per un altre.

¡Avis indirecte a certs fulanos d' Agramunt, Malgrat, Torelló, Figueras, Perpinya y algun altre que s' descuydan de pagar lo que ja la massa temps que 'ns fan glaitir, perque aném a donarlos lo seu corresponent número de rata de LA TRAMONTANA.

Ratas consagrats: — 1. Joaquim Miquel, de Lleyda, per 27 50 pessetas — 2. Domingo Gombau, de Falset, per 19.

Almanach de La Tramontana PER L' ANY 1889

BO UN RAL PREU BONICH Y BARATO INVEROSIMIL

DE SALLENT A IGUALADA Y VICE-VERSA

Viatje misterió d' un rector y una donzella Preu UN ral

LA REVOLUCIO

3 rals. poma ni tres còps 3 rals. Folleto de 32 planas il·lustrat ab bons grabats.